

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 447/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. decembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE], t. č. v Ústave na výkon väzby [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bauer s. r. o., Dénešova 19, Košice, za ktorú koná advokát JUDr. Richard Bauer, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica, v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tp 26/2017 a jeho uznesením zo 17. októbra 2018 a postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 15/17/1000 a jej vyjadrením č. k. VII/2 Gv 15/17/1000-751 z 2. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“)

vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv zaručených čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“), v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tp 26/2017 a jeho uznesením zo 17. októbra 2018 a postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej aj „Úrad špeciálnej prokuratúry“) v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 15/17/1000 a jeho vyjadrením č. k. VII/2 Gv 15/17/1000-751 z 2. októbra 2018

2. Zo sťažnosti vyplýva, že proti sťažovateľovi ako obvinenému bolo 13. októbra 2017 začaté trestné konanie za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za pokračovací zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1 a 2 písm. c) a ods. 4 Trestného zákona a obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmov z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) a c) Trestného zákona. Uznesením špecializovaného trestného súdu sp. zn. 4 Tp 26/2017 z 15. októbra 2017 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Sťažovateľ doručil 24. septembra 2018 Úradu špeciálnej prokuratúry žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, podľa § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku navrhol nahradiť jeho väzbu prijatím jeho písomného sľubu a dohľadom probačného a mediačného úradníka (ďalej aj „žiadosť o prepustenie z väzby“). Po predložení žiadosti o prepustenie z väzby Úradom špeciálnej prokuratúry 3. októbra 2018 špecializovaný trestný súd uznesením sp. zn. 4 Tp 26/2017 zo 17. októbra 2018 túto v celom rozsahu zamietol, jej písomné vyhotovenie doručil sťažovateľovi (resp. jeho obhajcovi) 24. októbra 2018, proti ktorému sťažovateľ zahlásil sťažnosť 17. októbra 2018. Doterajšia doba rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby pred porušovateľmi podľa sťažovateľa trvá viac ako 34 dní a dosiaľ o nej nie je právoplatne rozhodnuté.

3. V sťažnosti sťažovateľ namietal zdĺhavosť rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby, ktoré trvalo od podania žiadosti do podania ústavnej sťažnosti 34 dní a dosiaľ

nebolo o nej právoplatne rozhodnuté, čo považuje za neprípustné. Dodáva, že uvedené porušenia mu znemožňujú o niekoľko týždňov až mesiacov periodickú kontrolu dôvodnosti pozbavenia osobnej slobody vzhľadom na jeho zámer (i právo) podávať žiadosti o prepustenie z väzby opakovane vždy po 30 dňoch od právoplatnosti predchádzajúceho rozhodnutia. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), v zmysle ktorej väzba má mať striktné obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. Článok 5 ods. 4 dohovoru osobám pozbaveným osobnej slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybniť zákonnosť pozbavenia osobnej slobody, dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Rehbock proti Slovinsku, rozhodnutie z 28. 11. 2000, Vodeničarov proti Slovenská republika, rozsudok z 21. 12. 2000, § 33 – § 36). V zmysle aktuálnej aj na danú vec sa vzťahujúcej judikatúry ESLP sa za neprimerane dlhé jednostupňové konanie o väzbe považuje také konanie, ktorého dĺžka na jednom stupni presahuje dobu troch týždňov za súčasného posúdenia všetkých okolností daného prípadu – *Mamedov proti Rusku*, rozhodnutie z 1. 6. 2006, § 96 –, ako aj *G. B. c. Švajčiarsko a Sarban proti Rumunsku*, rozsudok zo 4. 10. 2005, č. 3456/05, § 120 – § 124, kde v oboch prípadoch bola konštatovaná ako neprimerane dlhá lehota 21 dní, a ďalej *Butusov proti Rusku*, rozsudok z 22. 12. 2009, č. 7923/04, § 34, kde ako neprimeranú lehotu považoval lehotu 20 dní. V prípade dvojstupňového konania nepovažuje ESLP za urýchlené konanie trvajúce do 30 dní. Sťažovateľ je toho názoru, že porušovatelia nerozhodli a nerozhodujú o jeho žiadosti o prepustenie z väzby doručenej 24. septembra 2018 urýchlene a prednostne, tým porušili jeho základné právo zaručené mu v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a právo zaručené mu v čl. 5 ods. 4 dohovoru. Podľa sťažovateľa minimálne 23 dňovú nečinnosť na dvoch stupňoch, keď porušovatelia buď vôbec nerozhodovali alebo vôbec nedoručovali, nemožno považovať za urýchlené konanie s poukazom na absolútnu prioritu rýchlosti takéhoto konania a urýchleného predloženia veci príslušnému orgánu verejnej moci a stranám. Požiadavka rozhodovať vo väzobných veciach prednostne a urýchlene je vyjadrená výslovne aj v § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a súdy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene. Ústavný súd vo

svojej stabilizovanej judikatúre už viackrát poukázal na to, že v ustanoveniach čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu je obsiahnuté tak právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, ako aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo byť prepustený počas konania, teda práva, ktoré vyplývajú aj z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (m. m. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05).

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálehom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2, ako aj jeho právo zaručené podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia osobnej slobody zaručené v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tp/26/2017 a jeho Uznesením sp.zn. 4Tp/26/2017 zo dňa 17. októbra 2018, a postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod Č. VII/ 2 Gv 15/17/1000 a jej vyjadrením č. ViI/ 2 G v 15/17/1000-751 zo dňa 2. októbra 2018, porušené boli...

2. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] finančné zadosťučinenie v sume 2.000,-EUR (slovom dvetisíc eur), ktoré sú mu Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica a Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, povinní zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu...

3. Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica a Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] trovy právneho nastúpenia v sume 390,50 EUR (slovom tristodevät'desiat eur a päťdesiat centov) na účet jeho právnej zástupkyne Advokátskej kancelárie Bauer s.r.o., Dénešova 19, 040 23 Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v posudzovanom prípade ide o krajský súd rozhodujúci o zákonnosti väzby) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho

základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07).

11. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

12. Po oboznámení sa s petitom sťažnosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ namieta porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s požiadavkou na urýchlené rozhodovanie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby vo vzťahu k označeným porušovateľom jeho práv, a to špecializovanému trestnému súdu a jeho postupu a rozhodnutiu pod sp. zn. 4 Tp 26/2017 zo 17. októbra 2018 a Úradu špeciálnej prokuratúry a jej postupu a vyjadreniu č. k. VII/2 Gv 15/17/1000-751 z 2. októbra 2018.

13. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa § 2 ods. 6 druhej vety Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súdy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene.

Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhoví, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

14. Väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu ústavnosti a zákonnosti (III. ÚS 26/01). Obvinený držaný vo väzbe musí mať možnosť v primeraných intervaloch žiadať o súdnu kontrolu zákonnosti väzby (*Bezicheri c. Taliansko* z 25. 10. 1989) vrátane možnosti žiadať, aby jeho väzba bola nahradená zárukou. Pokiaľ ide o základné procesné garancie poskytované osobe nachádzajúcej sa vo väzbe s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, tieto sú obsiahnuté v špeciálnej úprave normovanej ustanoveniami čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode (napr. III. ÚS 162/2017) a čl. 5 dohovoru upravujúceho právo na slobodu a bezpečnosť (napr. II. ÚS 15/05). Procesné pravidlá, ktoré sú *ratione materiae* súčasťou čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, sa týkajú skúmania dôvodnosti ďalšieho trvania väzby. Prieskumné súdne konanie musí byť vedené v súlade s hmotnoprávnymi a procesnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a tiež aj účelom čl. 5,

to znamená ochranou jedinca proti svojvôli, osobitne aj s ohľadom na čas, ktorý uplynie do vyhlásenia rozhodnutia (rozsudok vo veci *Koendjibiharie v. Holandsko*, 25. 10. 1990, § 27). Osoba vo väzbe je teda v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru oprávnená na preskúmanie procesných a hmotných podmienok, ktoré sú podstatné pre „zákonnosť“ tejto väzby v zmysle dohovoru (napr. rozsudok ESĽP vo veci *Brogan and Others v. Anglicko* z 29. 11. 1988, séria A, č. 154 - B, bod 65, rozsudok ESĽP vo veci *Jecius v. Litva*, bod 100). Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03).

15. Vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy ústavný súd uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05), pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). S touto konštatáciou súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

16. Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom. Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Obdobne aj podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru je predmetom súdneho prieskumu „zákonnosť“ pozbavenia osobnej slobody. Dohovor tu teda priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (*Lukanov v. Bulharsko* z 20. 3. 1997, bod 43). Príslušná zákonná úprava obsiahnutá

predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Požiadavka rozhodovať vo väzobných veciach prednostne a urýchlene je vyjadrená výslovne v § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a sudy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene. Rovnako požiadavku neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie ustanovuje výslovne aj § 79 ods. 3 Trestného poriadku, v ktorom sa uvádza, že o takej žiadosti sa musí rozhodnúť bez meškania. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „*speedlly*“ a francúzsky výraz „*a bref délai*“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri z roku 1989, A-164, bod 21, Neumeister z roku 1968. A-8. bod 24 a Sanchez - Reisse z roku 1986. A-107, bod 55).

17. Predmetom konania pred ústavným súdom v tejto časti bolo posúdiť ústavnosť sťažovateľom tvrdeného zásahu do označených práv podľa ústavy a dohovoru postupom Úradu špeciálnej prokuratúry a špecializovaného trestného súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ktoré sťažovateľ hodnotí ako neprimerane dlhé a nezodpovedajúce požiadavke neodkladnosti. Pri posudzovaní neodkladnosti alebo urýchlenosti rozhodovania o zákonnosti väzby ústavný súd v danom prípade vychádzal z obsahu ústavnej sťažnosti a jej petitu, z ktorých vyplýva, že sťažnosť smeruje proti Úradu špeciálnej prokuratúry a špecializovanému trestnému súdu konajúcemu v prvom stupni, čím bolo zároveň ohraničené aj obdobie pre posudzovanie namietaného porušenia základných práv sťažovateľa, ktoré v tomto konkrétnom prípade spadá do časového intervalu od podania jeho žiadosti o prepustenie z väzby až po rozhodnutie špecializovaného trestného súdu vrátane doručenia písomného vyhotovenia rozhodnutia o tejto žiadosti sťažovateľovi (resp. jeho právnomu zástupcovi), t. j. do 24. októbra 2018. Nasledujúce obdobie spájané s opravným prostriedkom podaným proti rozhodnutiu špecializovaného trestného súdu spadá už do rámca konania a rozhodovania nadriadeného (opravného) súdu.

18. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na rýchlosť tohto preskúmania. Rovnako to platí aj v prípade osobitného typu väzobného konania, predmetom ktorého je preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby a rozhodovanie o predĺžení. Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou (v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby z hľadiska čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru) už v minulosti opakovane uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti rozhodovania posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca niekoľko týždňov (m. m. III. ÚS 255/03, IV. ÚS 253/05, III. ÚS 345/06, II. ÚS 177/2016, I. ÚS 540/2017, I. ÚS 58/2017, I. ÚS 63/2018).

19. S prihliadnutím na uvedené pri posudzovaní sťažnosti väzobne stíhanej osoby sa ústavný súd sústredil na posúdenie a zhodnotenie doterajšej dĺžky konania pred Úradom špeciálnej prokuratúry a špecializovaným trestným súdom v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Úrad špeciálnej prokuratúry 2. októbra 2018 (vyjadrením č. k. VII/2 Gv 15/17/1000-751 z 2. októbra 2018) nevyhovel žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, ktorá mu bola písomne doručená 25. septembra 2018 a ktorú 5. októbra 2018 predložil sudcovi pre prípravné konanie špeciálneho trestného súdu, ktorý o nej rozhodol 17. októbra 2018. Písomné vyhotovenie súdneho rozhodnutia bolo sťažovateľovi (resp. jeho obhajcovi) doručené 24. októbra 2018. Úrad špeciálnej prokuratúry rozhodoval o návrhu sťažovateľa na prepustenie z väzby 7 dní, ďalšie 3 dni trvalo predloženie veci súdu, celková dĺžka konania pred týmto orgánom trvala 10 dní. Špecializovaný trestný súd rozhodol o návrhu sťažovateľa na prepustenie z väzby uznesením sp. zn. 4 Tp 26/2017 zo 17. októbra 2017, teda po 12 dňoch od predloženia veci Úradom špeciálnej prokuratúry. Rozhodnutie súdu bolo sťažovateľovi doručené 24. októbra 2017, teda ďalších 7 dní trvalo písomné vypracovanie a doručenie rozhodnutia, celková

dĺžka konania pred týmto súdom trvala 19 dní. Spolu tak konanie pred oboma orgánmi štátu trvalo 29 dní, čo svedčí o uplynutí dlhšieho času pri dovedajšom (neprávoplatnom) rozhodovaní o žiadosti s'ťažovateľa o prepustenie z väzby (toto bude na základe s'ťažnosti predmetom posúdenia v ďalšom stupni – v opravnom súdnom konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky), neprekračujúceho jeden mesiac na každý stupeň súdneho konania, čo ústavný súd aj s prihliadnutím na osobitné okolnosti hodnotí ako hraničnú dobu. Ústavný súd však v záujme objektivity prihliadol aj na osobitné okolnosti, s ktorými sa dosiaľ konajúce orgány štátu (Úrad špeciálnej prokuratúry i špecializovaný trestný súd) museli vysporiadať. Išlo o potrebu rozhodovania nielen o žiadosti s'ťažovateľa, ale súčasne v tom istom konaní aj o žiadostiach o prepustenie z väzby ďalších dvoch obžalovaných ako spolupáchateľov. V posudzovanom prípade nemožno prehliadnuť právnu i skutkovú zložit' a rozsiahlosť veci, ktorú v doterajšom priebehu trestného konania reprezentujú desiatky výsluchov ďalších obvinených, svedkov i viaceré znalecké posudky. Celkovú doterajšiu dĺžku konania v jednom stupni s prihliadnutím na uvedené okolnosti preto ústavný súd ešte nehodnotí ako ústavne neudržateľnú. Ústavný súd preto s'ťažnosť vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú, čo je dôvodom na jej odmietnutie.

20. Z uvedených dôvodov bola s'ťažnosť s'ťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Vzhľadom na odmietnutie s'ťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ostatnými požiadavkami s'ťažovateľa uplatnenými v podanej s'ťažnosti.

P o u ě n i e: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu..

V Bratislave 19. decembra 2018